

Megmaradni... embernek, magyarnak, nemzetnek*

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Pár évvel ezelőtt egy csoportos utazáson vettem részt Székelyföldön. Velünk utazott egy olyan hölgy is, akinek nem igazán jelentett sokat a magyarsága és a kereszténység. Tisztességes ember, középfokú végzettséggel, de nem igazán ismerte a történelmet, nem sokat tudott Trianonról, sőt még azt sem értette igazán, miért is beszélnek magyarul Budapesttől majdnem 1000 km-re. Így aztán 2004-ben „nemmel” szavazott a határon túli magyarok állampolgárságára, és sokkal jobban szerette a Kádár-féle szocializmust, mint az 1989 utáni rendszert. Ilyen felfogású nemzettársunkból több millió él még hazánkban. Aztán amikor hat nap után hazaértünk, a következőt mondta nekem: „Minden kétkedő anyaországbeli magyarnak kötelezővé tenném, hogy elmenjen pár napra Erdélybe. És akkor teljesen megváltozna Magyarország.”

Én csak egy napja vagyok itt Önöknél, de a nagy távolság ellenére kötelezővé tenném a clevelandi Magyar Társaság meglátogatását is, hogy minden anyaországbéli kétkedő és közömbös magyar ne csak a nevében, de a szívében is magyarrá váljon.

Hölgyeim és Uraim!

Szeretettel köszöntöm Önöket, sok magyar szellemiségű anyaországbéli testvérünk üdvözlését is hozva. Először is engedjék meg, hogy megköszönjem a meghívást, amely az 56-os szám és a magyar történelem örök kapcsolata okán külön is megtisztelő számomra.

Remek dolog itt, Clevelandben szellemiségről, értékekről, eszmékről beszélni, itt, ahol a szállodától talán 10 km-re, a Szépművészeti Múzeumuk előtt egy olyan Rodin-szobor található, amelynek üzenete egyértelmű: a józan emberi gondolkodás hatalma soha nem robbantható

szét. Bátor gondolat volt a magyar szellemiség témájához nyúlni, most, amikor olyan egyetemes gondok, problémák nyomasztják világunkat, mint a globalizáció réme és annak legagyafúrta eszközei: a menekültipar, a minden téren burjánzó manipuláció, a lakájmédia, a kötelező PC, a keresztényellenesség és keresztényüldözés, a terrorizmus és a nemzetállamok felszámolása.

Úgy vélem tehát, kifejezetten aktuális a magyar szellemiség eszméinek és értékeinek megvitatása éppen most, amikor zajos történelmi időket élünk. S mivel túl zajos és túl veszélyes, egyértelműen adódott a gondolat, hogy mondanivalómhoz kölcsönvegyem egy nagyszerű brit történész, Sir Bryan Cartledge magyar történelemről írt mesterművének címét, amely a következő: Megmaradni. Megmaradni embernek, magyarnak, nemzetnek. Meggyőződésem, hogy a magyar szellemiség értékeiből táplálkozik a világ megmaradásának lehetősége is.

Talán sokkoló a konferencia témáját a magyarság megmaradásának gondolatával összekapcsolni, de nem dughatjuk homokba a fejünket. Bármennyire is kényelmetlen, ki kell mondanunk, hogy az 1956-ban még világszerte tisztelt magyar szellemiség által képviselt értékek és eszmék az elmúlt évtizedek történelmi és politikai viharaiban némileg megkoptak. A ma még vezető, globális világeszme képviselői pedig mindent el is követnek a nemzetben, függetlenségben és keresztény értékrendben gondolkodók szellemiségének folyamatos elerőtlenítése érdekében.

Nézzük hát sorjában

Embernek maradni mindig is nehéz volt az elmúlt 200 000 évben, amióta gondolkodó emberi fajról beszélünk. Hiszen az emberi természet tele

van buktatókkal: különféle érdekek, hatalomvágy, az anyagi javak iránti sóvárgás, irigység, önzés, hazugságok, ösztönök fekszenek keresztbe annak a krisztusi tanításnak, amelyet úgy hívnak: szeretet.

Radnóti Miklós így írt 1944-ben:

„Oly korban éltem én a földön, / mikor az ember úgy elaljasult, / hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra...”

Ha Radnóti kegyetlenül igaz megközelítését követjük, akkor ma oly korban élünk a földön, mikor az ember mindent elad, elárul, és elhagyja a teremtő Istent.

Tudjuk, a mai neoliberális világ egyetemes istene a pénz, az anyagi javak esztelen felhalmozása és a „mának élés”. De ez a világ kioltja az emberből mindazt a nemes tulajdonságot, amellyel teremtése, ha úgy tetszik, evolúciós fejlődésének első pillanata óta rendelkezik.

Pedig a természetnek léteznek ősi törvényei, amelyek nem csupán a keresztényekre, de az ateistákra is érvényesek. Mert ezek a természeti szabályok biztosítják évmilliók óta a világ működésének lehetőségét és az ember létezését, még akkor is, amikor az emberi gyarlóságtól vezérelt szándékok néha kilendítik tengelyéből Isten valóságát.

Hamlet szavaival élve: most is kizökkent az idő. Az elmúlt évtizedekben ugyanis rendkívüli erőre kaptak azok a nézetek, amelyek támogatják és követik a Soros György nevével fémjelzett reflexivitás elméletét, amelynek lényege: a világ természeti törvényeinek ember általi manipulálása egy új, kreált, de valójában emberellenes világ létrehozása érdekében.

David Rockefeller 2002-ben kelt Emlékiratának 405. oldalán a következő sorok olvashatóak:

„Egyesek azt hiszik, hogy mi (a Rockefeller család) egy olyan titkos szövetséghez tartozunk, amely az USA valódi érdekei ellen tevékenykedik. Családommal együtt internacionalistának minősítenek, aki összeesküszik világszerte másokkal, hogy létrehozasson egy integráltabb globális politikai és gazdasági világrendszert, egy egységes világot, ha úgy tetszik. Ha pedig ez a vád ellenem, akkor büszkén vállalom, hogy bűnös vagyok.” (Forrás: Drábik János)

Ez a mondat azt bizonyítja, hogy lehet a globális gazdasági és pénzháttérhatalom létezését tagadni, de semmi értelme.

Ennek az erőszakos beavatkozásnak bevalótlan is egy célja van: olyan, ún. nyílt társadalom létrehozása, amelyben az együtt élőket nem az évszázados közös kötelek, gyökerek, nem a közös hit, vallás, kultúra vagy nyelv kapcsolja össze, hanem csupán egy írásba foglalt malaszt, amely mindenkinek korlátlan, de hamis szabadságjogot biztosít. Hamis szabadságjogot, mert ha több milliárd ember szabadságjoga korlátlan, az egyenértékű a káosszal és az anarchiával. Hiszen minden ember szabadságjoga addig érhet csupán, ahol a másik ember szabadságjoga kezdődik, vagyis az együttélésben nincs korlátlan szabadság. Korlátlan szabadság egyedül a szellemben létezik. Az együttélést szabályozó mechanizmust pedig rendnek hívják, más néven államnak, még szebben: nemzetállamnak. Persze, ez a struktúra fegyelmet, önkontrollt, önzetlenséget, néha lemondást, emberséges gondolkodást és magatartást igényel. Így szinte természetes, hogy a globalizmus támogatói számára a nemzetállami struktúra a legnagyobb ellenség. Szándékosan nem liberalizmusról beszélek, mert az egyrészt túl tág és összetett, sok alfajú fogalom, másrészt a klasszikus liberalizmusnak azért van néhány pozitív értéke is. Ne feledjük, Kossuth is liberális politikus volt. Ugyanakkor a globalizmusnak csupán az azt szervezők számára van előnye.

Szeretnék megemlíteni néhány olyan manipulált eszmét, amely a globalizmus, vagyis a teljes egysíkúság, az identitásvesztés és a totális káosz világába vezet. Ilyen a genderizmus vagy az egyneműek házasságkötésének támogatása. Miért is? Mert a születéskor kapott biológiai nem természetszerű létezése, illetve a különeműek intim kapcsolata az emberi faj fennmaradásának fizikai alapköve. S ez a tény nem cáfolható. Ki kell mondanunk, hogy az orvosi esetek kivételével a természetestől eltérő irányt támogató eszmék a világ eredendő rendjének felborulását eredményezik. Hálát adok ezért Istennek, hogy olyan országban élek, ahol a család alapját – Magyarország Alaptörvénye szerint is – egy férfi és egy nő alkotja.

Az emberi létezés értékeiben ugyanilyen identitásvesztést eredményez az a manipuláció is, amely mások munkájának, erőfeszítéseinek a kihasználására sarkall milliókat „humánus” fe-

dőnév alatt. S ennek a manipulációnak egy célja van: Európa meggyengítése. Hogy miért pont Európa? Mert Soros György George Bush 1989-es hatalomra kerülése után bevallottan is áttette hadszínterét Amerikából Európába. Áttette, mert az USA bekebelezését keresztülhúzta Bush republikánus felfogása. S Európában partnerekre is talált a neoliberais politikusok körében.

Gyökértelenséget okoz továbbá az a mélységes szakadék is, amely a szegény és középrétegek, valamint a hatalmi elit között mára kialakult. Az a bizonyos olló rendkívül tágra nyílt.

Mintegy 300 trillió dollárt működtet (1 trillió egyenlő 100 milliárddal) a Globális Pénzimpériumnak is nevezett réteg, és ezzel olyan lehetőségek nyílnak meg előtte, amelyekről megrészegetve át kívánja venni a teremtő Isten helyét. S ez a tény akár az emberiség kiirtásához is vezethet, mert ez a réteg bármit megtehet. Vajon milyen irányba viszi az emberiséget a Föld természeti erőinek teljes kirablása s az ezzel okozott klímaváltozás? Mi vár ránk a génmódosított termények fogyasztásával? Mi célt szolgál az élőlények öncélú klónozása, a szervkereskedelem, a kábítószerek szervezett terjesztése? Mi lesz velünk a vegyi alapú gyógyszerek elmondhatatlan mellékhatásai, a környezetszennyezés, a modern kori népvándorlás évszázadokig ható negatív következményei miatt? Mit nyújtanak az emberiségnek a vegyi, biológiai fegyverek vagy „egyszerűen” csak az atom- és hidrogénbombák?

Hova vezet az emberi mértéktelenség útvesztője?

És milyen irányba visz az a szellemi környezetszennyezés, amely manapság a kereskedelmi lakájmédiák áradaiból árad? Ezek a műsorok rendre eltorzítják a valóságot, és az emberi természet legvisszataszítóbb, legaljasabb jellemzőinek bemutatására helyezik a hangsúlyt. Felmagasztalják az igénytelenséget, és a torzulást állítják milliók követendő példaként. Államokról, emberekről, történelemről hazugságokat terjesztenek, tudatosan félrevezetnek, embermilliókat manipulálnak irányítóik érdekei szerint. Önök az elmúlt másfél évben testközelben tapasztalhatták meg ennek a manipulációnak az egyik formáját, mi-

közben a valóság két héttel ezelőtt teljesen mást eredményezett.

S milyen irányba viszi az emberiséget az a tény, hogy technikai fejlődés címszó alatt számítógépes virtuális világba taszítják az élet szépségeinek és nehézségeinek megélése helyett, s emberek százmilliói magukba zárkózva, okostelefonjukkal összenőve elfelejtik a társalgás és társas érintkezés művészetét. Rigában, Lettország fővárosában egy közösségi helyen találkoztam egy fontos felirattal: „Nálunk nincs internet, beszélgetsetek egymással!”

Hogy is kapcsoljuk össze az „embernek” és a „magyarnak” maradás feladatát? Egyszerűen. Nagyjaink gondolataihoz fordulunk. Tamási Áron szavait idézem: „Aki embernek hitvány, magyarnak alkalmatlan.” Milyen igaz megállapítás!

De mit is jelent a „hitvány” jelző? Rossz minőséget. Olyan embert jelent, aki nem felel meg az elvárásoknak. De végül is mit várunk el a magyar embertől? Ki a magyar? Mi a magyar?

Ismét egy nagyszerű írónk gondolataihoz nyúlok. Illyés Gyula ugyan a XX. századi magyar irodalom egyik legellentmondásosabb alakja, de a nemzeti elkötelezettségéhez nem férhet kétség.

Illyés szerint „a hasonló közös lélek, a közös múlt, a hasonló gond [...] egyesít és választ szét. Magyar az, akinek a nyelve és az esze is magyarul forog. [...] Az a magyar, aki bátran szembenéz a nép bajaival, a nemzet fejlődésének akadályai-val. Aki a szabadságot [...] meg akarja valósítani. [...] Magyar az: aki nem bírja a homályt, sem a börtönben, sem a gondolataiban.”

Ma Magyarországon igencsak sokan „bírnak” gondolataikban a homályt. Teljesen közönyösek vagy kifejezetten ellenségesek a közélettel, így a magyar szellemiséggel kapcsolatban is. A mondanandóm elején példával mutattam be, hogy sok honfitársunk milyen fertőzött gondolati térben éli még ma is az életét. De van olyan értelmiségi politikusunk is, rendszerváltozás utáni időkből országgyűlési képviselő, aki svájcisapkának nevezte a Szent Koronát, vagy egy másik egy hónapja nyilas pogromnak 1956-ot. Nincs még egy olyan ország az unióban, amelynek egyes képviselői annyiszor jelentették fel a 2010 óta regnáló magyar kormányt, mint a mi országunk. 2004-ben az állampolgárságról szóló népszavazáson megtagadtuk a határon túl élő magyarjainkat. És

az idén érdektelenség miatt érvénytelen lett az a népszavazás is, amelyet országunk magyarnak maradása érdekében szervezett meg a kormány. S valljuk be, ebben a harcban a határon túli magyarjaink sem támogatták eléggé az anyaországot. 10 évvel ezelőtt a hatalom fejmagasságban lövetett gumilövedékkel az '56-os forradalmat békésen ünneplő tömegbe, számtalan szemki-lövést és más súlyos sérülést okozva. S ennek a hatalmi felfogásnak még ma is vannak szép számmal támogatói. Így az a gondolati széthúzás, amely a határon belüli magyaroknál – különböző okok miatt – megtapasztalható, erőteljesen kihat a magyarság egy szellemben történő egyesítésének lehetőségére.

De miért van ez? Mi történt velünk az anyaországban?

Úgy gondolom, bármennyire is elítéljük azokat a társainkat, akiknek nem sokat jelent a magyarságuk, ők csupán a múlt bűneinek hordozói, kivetítői. A kommunista elnyomás, taktika, annak gátlástalan eszközei rögzültek bennük, ami sajnos továbbörökíthető. Sokan élnek még olyanok, akik jellemüket illetően is eligénytelenedtek a gulyáskommunizmusban, mert ott nem kellett a tetteikért felelősséget vállalniuk. Helyettesítette őket a pártjuk, hisz a párt proletár gyermekei voltak, s tán még ma is azok.

Az elmúlt évtizedekben az egymás gyűlöletére, megfigyelésére és feljelentgetésére alapozó társadalmi berendezkedés mélyen beleivódott a nem kellően iskolázott, önállóan gondolkodni képtelen, befolyásolt társainkba, s az emberi szabadságról, tisztességről beléjük táplált téves kényszerképzetek máig hatnak. A „merjünk kicsik lenni” szocialisták által képviselt eszméje még mindig érezteti hatását, s ez a negatív erő nem az ideális magyar tudat visszaépítése felé hat.

Az ugyanakkor örvendetes tény, hogy a mostani kormány 2010 óta számtalan olyan intézkedést hozott, amely a magyar szellemiség újjáébredését célozza. Olyan értékeket teremt, amelyek a polgárosodás útját kövezik ki. S a magyar közmédia is minden lehetőséget megragad a magyarságtudat erősítése érdekében.

Hiába, az a rombolás, amelyet Trianon óta a magyarságnak el kellett szenvednie, nem törölhető ki 6 év alatt. Azért említek 6 évet, mert nekem úgy tűnik, hogy a magyar szellemiség felélesztése és a valódi rendszerváltás az anyaországban csak 2010-ben történt meg.

A magyar szellemiség torzójának egésszé formálása lassú folyamat lesz, de nem adhatjuk fel. Az oktatás, az újraéledt cserkészlet, a történelmi egyházak és a közmédia felelőssége óriási, de kemény ellenszélben kell működniük. Csak remélni tudom, hogy a 2018-as választásokon nem fordul meg az irány, mert a magyarságtudat visszaépítése nélkül nem sikerülhet a magyarnak s ezzel együtt a nemzetnek maradás feladatát végrehajtani.

Természetesen sokan vagyunk elkötelezett magyarok otthon, és néha rendkívüli, szívet-lelket melengető találkozások, programok átélői vagyunk. Sokan vagyunk erős magyar szellemséggel felvértezve, de még nem elegendő. S hogy többen legyünk, Önöknek is segíteniük kell. Elsősorban a liberális média hazánkról szóló manipulált hazugságairól kell a leplet együtt lerántanunk. Sokkal intenzívebb együttműködésre van szükség civil szervezeteink között is, és ki kell használnunk az anyaországbeli közmédia és a helyi médiumok, valamint az internet adta lehetőségeket is. Ezért szeretnék külön is beszélni a Bocskai Rádió szerkesztőivel. Tudjuk, a liberális, globális világhatalom egyik legfontosabb eszköze a hazug, befolyásoló média. Ennek segítségével most épp azt kívánják elérni, hogy a kis, szerintük hóbörgő Magyarország és a patás ördögnek beállított miniszterelnöke megtörjön. S ha ez bekövetkezne, Magyarország megszűnne magyar országnak lenni. Ezt pedig meg kell akadályoznunk. Ne feledjük, a trianoni tragédia egyik fő okozója is a nyugati hazug sajtó akadály nélküli terjesztése volt.

S hogy miért lett országunk a liberális média célpontja? Mert hazánk az unióban 2010 óta a nemzeti függetlenség, egy új, ha úgy tetszik, unortodox gazdaságpolitika és az őszinte, PC nélküli politizálás élharcosává vált. Csak remélni merem, hogy a brexit és az amerikai elnökválasztás eredménye olyan két figyelmeztetés a globális eszme képviselőinek, amely gondolkodásra kényszeríti azt a politikai világléte, ame-

lyet a középosztály már sem itt, sem Európában nem tűr tovább.

Most pedig vegyük szemügyre a nemzetnek maradás súlyos, de gyönyörűsége feladatát. Illyés Gyula szerint minden nemzetnek van jellemzője.

„Hogy egy nemzet milyen fajta, a viselkedésén ismerjük meg. [...] Vannak szolgáliai és szabadságszeretőik. [...] Nekünk a legnagyobb örökségünk: a szabadság. Ezért konok, hallgató, elhúzódozó, sőt egyenetlenkedő a magyar. A függetlenség, a különállás a legnagyobb kincse. Minden nemzetnek fontos a szabadság, de nálunk nagyon sok volt a vér és az áldozat.”

Sir Bryan Cartledge így ír nemzetünkről a *Trianon egy angol szemével* című könyvében:

„Más, szerencsésebb nemzetek történelmi diadalokkal és győzelmekkel van megtűzdelve. Magyarországi szerencsétlenségekkel és veszteségekkel. A magyarok erőssége a túlélés és a talpra állás.” Valóban, hosszú időkre visszatekintve sikeresen gyakoroltuk a túlélés és a talpra állás művészetét. És mindig a szabadság eszméje hajtott bennünket ebben a harcban. Történelmünk szabadságharcok sorozata. Elengedhetetlen ezért, hogy teljes igazságában ismerjük nemzetünk történelmét, mert ez lehet az az erő, amely a minden magyarban rejlő „magyarságkódot” képes életre hívni. Még a közönyösökben is. De valóban az igazságot kell ismernünk. Azt a történelmi igazságot, amelyet évtizedekig elhazudtak előlünk, s amelynek nagyon sok valódi részletét még most sem ismerjük.

Nem ismerjük, mert sokak érdeke – határon belül és kívül is – az volt, s talán még ma is az, hogy ne fedezzük fel népünk nagyságát, erejét. Talán még ma is létezik olyan érdek, amely nem szeretné, hogy megismerjük azokat a technikákat és hatalmi tényezőket, amelyekkel élve, vagy visszaélve, akár a nagy- vagy kisantant országai, aztán külön is a szovjetek országunk meggyalázására, megsemmisítésére törekedtek. El kellene juttatni a magyar társadalom kétkedő rétegét arra a tudati szintre, amelyen felfogja, hogy a kommunizmus nem viszonylagos jólétet hozott, hanem elsilányította az embert, és súlyos tragédiákat okozott. Mindenkinek tudnia kellene, hogy a kommunizmus világviszonylatban mintegy 100 millió emberáldozatot követelt. És mindenkinek

meg kellene értenie, hogy a kommunizmus és a globalitást támogató liberalizmus egy töről fakad. Egyiknek a „világ proletárjai egyesüljete” a jel-szava, másoknak a nyílt társadalom megvalósítása a célja, amelyben a világ proletárjai egyesülnek. De ezt a tényt még millióian nem fogják fel. Nem értik, nem így gondolják, mert a nemzetközi és a magyar kereskedelmi lakájmédia képviselői, valamint a Soros és társai által támogatott szervezetek sztárolt „megmondóemberei” s a nyílt társadalmat támogató politikusok mást állítanak.

Hát így működik a történelemhamisítás és a magyar hírnév bemocskolása. Így működik, ha nem vagyunk résen, és nem teszünk megfelelő lépéseket a történelemhamisítók ellen.

Ezért is hoztam Önöknek ajándékba több filmet, amelyek közül hármat a Magyar Örökség díjas rendező, Jelenczki István készített. A *Háború a nemzet ellen* című film a magyar közösségi vagyion rendszerváltozás utáni szétrablásáról, *Az igazság soha nem késő* című az igazságtétel elmaradásáról, az *Égi élő igazság* pedig a Szent Koronáról szól. Ezt az utóbbi DVD-t a filmrendező küldte Önöknek. A már említett Sir Bryan Cartledge úrral is készült egy film, amelyben Trianon valóságáról beszél rendkívüli empátiával. Ezt a filmet a magyar közönség még nem látta. A Duna Televízió vezérigazgatója az ideutazásom előtti napon adta át, hogy elhozhassam Önöknek az igazságot Trianonról, egy angol diplomata szemével.

Kérem, alkalomadtán nézzék ezeket a filmeket nagy figyelemmel, mert ezekből az alkotásokból sok minden megérthető. Hallhatják pl. Antall Józsefnek, a rendszerváltozás utáni első miniszterelnökünknek a beszédét arról, hogy egy kreált államcsőd kilátásba helyezésével kényszerítette őt a nemzetközi háttérhatalom arra, hogy a kormányzásban a liberálisokkal működjön együtt. Ezekből a filmekből érthető meg, hogy mi munkál bennünk, magyar szellemiségű, anyaországbéli magyarokban akkor, amikor kívülálló számára érthetetlen és értelmezhetetlen módon küzdünk a függetlenségünkért. Úgy akarunk függetlenek és magyarok lenni, hogy egyben európaiak maradjunk egy megújult unió kötelékében. Magyarok akarunk maradni, keresztények akarunk maradni, és mi akarjuk meghatározni a jö-

vőnket. Mi akarjuk meghatározni, mert elég volt a történelmünk során abból, hogy mások döntenek a mi sorsunkról! Ez a gondolat képezi a magyar szellemiség alapját, ez a cél adja azoknak az egyetemes eszméknek és értékeknek a lényegét, amely fennmaradásunkat biztosíthatja.

Jelenczki István készített még egy filmet, amelyet sajnós még csak viszonylag zárt körben ismerhetünk. *Ön-tér-kép* a címe, s egy ismert pszichológiai eljárást, a családállítást kísérelte meg a magyar nemzetre kivetíteni. A családállítást mint módszer a múltban és a tudattalanban kutat, és nagyon gyakran segít olyan problémák megoldásában, amelyek csak a tudat alatti agyi tartományokban rejlő okok feltárásával és kimondásával orvosolhatóak. A film döbbenetes következtetést vont le: a magyar nemzet a teljes szétesés küszöbén áll. De a film szerint van visszaút is. A nemzetben és keresztény értékrendben gondolkodók számára egyértelmű, hogy ez nem más, mint a rend és a szakralitás helyreállítása.

Rend és hit. Hit és rend. Rend az agyakban, rend a lelkekben, rend az országban és rend a világban. Vissza kell térnünk a 10 kicsi szabályhoz, amelyet tízparancsolatnak hívunk. Vissza kell térnünk a kizárólag a lelkiismereten alapuló döntésekhez. És hit kell. Hit az igazságban, hit

az emberben és elsősorban: hit Istenben. Hit abban az erőben, amely valódi teremtő erő, amely szakrális, s amelyet a Szent Korona képvisel. Hit a keresztény egyetemes értékrendben. Hit a közös ima erejében. A legújabb amerikai agykutatás egyes eredményei szerint agyunk kvantumszámítógép módjára működik, így gondolataink ún. kvantumkapcsolatba kerülnek a világegyetem alkotórészeivel, és kölcsönhatásban állnak egymással. Ez azt jelenti, hogy a közös ima és gondolat ereje több mint szakrális, már-már fizikailag mérhető jelentőségű. Ezért a hitünk és imánk közös erővel és Isten akaratából megállíthatja azt a folyamatot, amelyet a liberális manipuláció eddig elkövetett a természet törvényei és így az emberiség ellen. A jóra irányuló emberi összefogás és akarat ereje ugyanis legyőzhetetlen. Még a globalisták számára is.

De magyarként még ebben a kemény harcban se feledjük Márai Sándor intelmét: akárhova mégy, akárhol vagy, akármit teszel, vagy nem teszel, akármit mondasz, vagy elhallgatsz, „a haza Te magad vagy”!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

* *Elhangzott a clevelandi Magyar Társaság kongresszusán 2016. november 26-án.*

Villanás a vízben